

dicavi. Quâ verò ratione motus Autor disputationis versu 12. & 13. de penitus induratis, v. 2. de nondum penitus induratis agi statuatur, neminem tam perspicacem fore puto, qui indagare possit. Interim Apostolo Paulo credo, qui versu 2do de Judæis obstinatissime induratis agi loco supra allegato docet, indeque colligo, Dei manum etiam ad induratissimos expandi, neque dubito, quin Deus etiam ad illos, de quibus v. 12. & 13. agitur, manus suas expandit, cum & illi ad populum istum rebellem pertineant, ad quem Deus manus suas expandit. Eadem est ratio dictorum, quæ *Autor disputationis* eodem loco ex Jeremia & Ezechiele adducit. Dicit enim, in Jeremia Cap. III. v. 12. compellari Israëlitas non penitus induratos, etsi in ea turba contumaces quoque & penitus indurati fuerint, quod probat ex v. 20. cujus assertionis & probationis nulla planè dari potest ratio. Cur enim quæso illa domus Israël, de qua v. 20. agitur, penitus indurata dicitur? Num fortè ideò, quod cum muliere perfida comparetur? Atqui Deus statim sub initium capituli III. etiam Israëli adulteræ, si redeat, gratiam promittit; & illa quoque domus Israël, quæ v. 12. compellatur, adultera fuit, ut ex v. 13. patet, cui tamen Autor disputationis hanc gratiam facit, ut eam non penitus induratam fuisse dicat. Rectius ergò *D. Sebast. Schmidius* in comment. ad h. l. observat, v. 20. objectionem aliquam tacitè formari, cur Deus Israëlem adulteram recipere velit? ad quam Deus in hoc versu respondere incipit, utique perfidæ mulieris instar Israëlem egisse, sed tamen de ista perfidia dolere, quæ pœnitentia v. 21. describitur, undè v. 22. nova promissio gratiæ sequitur. Absurdissimum verò est dicere, quod
Isra-